

OPPERBEVELHEBBERS UIT DEN WERELDOORLOG.

GENERAAL IWANOF.

„**S**ing precies het gewone, bekende gangetje: Eerst liepen er vage, straks tegengesproken, daarna toch weer bevestigde gezondheidsgeruchten omtrent den generaal-in-kwestie. Daarna werd het enkele dagen stil. En toen kwam plotseling het bericht, dat het Z. M. den tsaar aller Russen behaagd had, om gezondheidsredenen en op eigen verzoek, generaal Iwanof te ontheffen van zijn commando. Hem werd daarbij in warme bewoordingen des tsaren dank gebracht voor de buitengewone diensten, die hij den lande bewezen had, en om alle gedachte te bannen aan een minder aangename verhouding, werd tegelijkertijd de generaal met de wankelende gezondheid benoemd in den Rijksraad, „opdat de tsaar langs dezen weg nog van zijn adviezen zou kunnen profiteren.”

Al wederom dus een generaal-in-ruste....

En dadelijk begonnen vragen te rijzen en geruchten te ruischen door de lucht.

Werd hier nu absoluut geen comédie gespeeld?

Was dit alles waarheid en niets dan de waarheid?

Bracht werkelijk zijn gezondheidstoestand alléén generaal Iwanof in 't burgerlijk leven terug?

Wat die „buitengewone diensten” betrof, waarom hij geprezen werd, — dat was waar!

Dáaraan wilde niemand tornen.

Het eerste tijdperk van den krijg heeft zijn naam verbonden aan overwinningen, die in de Russische krijgsgeschiedenis steeds met eere zullen worden genoemd.

Hij was de veroveraar van Galicië.

Hij nam Lemberg in en Przemysl. Hij voerde de Russische heirscharen aan en stuwde ze op tot de hoogste kammen der Karpathen. Hij was 't die, toen de krijgskans in het Oosten reeds was gekeerd, de opringende legers van Hindenburg en Mackensen bij de Weichsel in Polen hardnekkig tegenhield, weken lang.

Wèl „buitengewone diensten!”

En nu, geen jaar later, is zijn loopbaan geëindigd.... om gezondheidsredenen?....

't Zou waarlijk niet zoo onmogelijk zijn.

Laten we dat eerst eens op den voorgrond schuiven!

Men heeft op de vraag, wie in 't eind den oorlog winnen moet, dit antwoord gegeven:

„Het volk, dat de sterkste zenuwen heeft.”

En daarin schuilt een element van waarheid. De wijze, waarop onze moderne oorlog wordt gevoerd, zooals we daarvan telkens de bijzonderheden lezen in onze bladen: hoog in de lucht en in de diepte der zee, op de sneeuwbedekte bergen en in 't ingewand der aarde, — ze verslijt de zenuwen van 't individu en van het volk als de drijfriem van 't immer wentelend rad in den ommevang versleten wordt.

Dat intense oorlogvoeren, met ál de verfijnde hulpmiddelen der hedendaagsche techniek, die in het dooden van den tegenstander bijna de volmaaktheid heeft bereikt en zich slechts door zichzelf geëvenaard ziet, als 't er om gaat, zich tegen 's vijands aanslagen weer te beschermen... dat oorlogvoeren, nu reeds zóvele maanden, put ook den sterksten mensch ten slotte uit.

Voor den soldaat en 't gewone kader is dit slechts fysieke uitputting.

Hun lichaam kan in 't eind niet meer en vraagt slechts rust en slaap.

Maar hebben ze dan ook het lichaam weer eens de noodige rust gegund, dan zijn ze weer tot nieuwe prestaties in staat.

Erger is het voor de hogere legerleiding.

De mannen, die in de verschillende legers een gewichtig commando hebben, moeten een taak volvoeren, waartegen slechts weinigen opgewassen blijken.

Lichamelijk mogen zij iets minder ongemak te verduren hebben dan de gewone soldaat, — ook zij moeten zich vaak op de meest primitieve wijze behelpen en dan staat er ook tegenover, dat ze hun leeftijd niet meê hebben. Dertig en veertig jaar... óf zestig, dat maakt in 't doorstaan van lichamelijke vermoeienissen een énorm verschil.

En dus behoeft het aan den eenen kant niet te verwonderen, dat er telkens aanvoerders zijn, die het na nu twintig maanden ingespannen arbeid niet harden kunnen en liever dan dat hun werk er onder lijdt, hun taak aan anderen overgeven.

Doch anderzijds ként men nu eenmaal den term der „gezondheidsredenen.”

Die doet vaak denzelfden leugenachtigen dienst als het bescheid van „niet thuis,” dat gegeven wordt om een on-aangenamen bezoeker te keeren.

En de geruchten worden zéér sterk, dat het ook bij generaal Iwanof niet alléén zijn gezondheid is geweest, die zijn ontslag bewerkte.

't Blijven geruchten en gissingen....

Die echter zoo sterk kunnen worden, dat hun schijn-van-waarheid zeer groot wordt.

En dan moet de zaak zóó in elkaar zitten.

Iwanof was nu laatst bevelhebber op 't Zuidelijk deel van het Russische front. Als zoodanig nam hij zitting in een onlangs gehouden krijgsraad, die het groote Russische offensief bespreken zou, dat den ommekeer in den oorlog brengen moet.

Op het Westelijk front staat alles vast.

Nog pas heeft in de „Times” een militaire autoriteit aangetoond, dat een beslissend succes alléén te krijgen is, als men een anderhalf millioen man, telkens de enorme verliezen aanvullende, over een front van minstens 50 K.M., voorbereid door hevig trommelvuur, aanval op aanval laat doen en dat minstens twee à drie weken lang kan volhouden. Maar hij voegde er dan ook dadelijk bij: „Dat kan Rusland alleen doen, Rusland met zijn onuitputtelijk menschen-materiaal.”

Dat lijkt nog niet zoo ongezonder geredeneerd.

En 't heeft dan ook veel schijn van waarheid, wat „men” dan verder vertelt, dat n.l. de Fransche generaals Joffre en Pau zulk een Russisch reuzen-offensief hebben uitgewerkt, 't welk dan in den straks bedoelden krijgsraad besproken werd.

Iwanof was 't toen, die krachtig tegen zulke plannen waarschuwde, daar ze z. i. voor Rusland op een groote teleurstelling moesten uitloopen.

Hóé dat toen precies verder geloopt is, kan niemand met zekerheid zeggen, maar wèl is kort daarop het Russische offensief gevolgd op 't Noordelijk deel van 't Russische front, waar generaal Koeropatkin, uit den Russisch-Japanschen oorlog welbekend, zich de tanden stomp beet op Hindenburgs onneembare stellingen en waar het offensief allerletterlijkst in de smeltende sneeuw en 't glibberig slijk van 't ontdooiende front versmoorde.

Iwanof had dus wel gelijk gekregen.

En toch kreeg hij de schuld der mislukking.

Had hij — werd hem verweten — op zijn terrein, tegen 't Galicische front, zich tegelijkertijd éven dapper geweerd, dan had Koeropatkin misschien kunnen doorbreken....

Hoe dit zij.... Iwanof heeft zijn ontslag.

Broessilof volgde hem in zijn commando op.

Die, met Koeropatkin en Alexejif, vormen thans, naar beweerd wordt, het driemanschap, dat Ruslands militaire actie leidt.

Of 't den Duitsch-Oostenrijkschen muur doorbreken zal?

P. Br.

